

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej J. J. kwoty 922,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj.23 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana J. J. w dniu 09 maja 2014 r. zawarła umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała określoną kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się jednak z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego należność główna wraz z odsetkami za opóźnienie stała się wymagalna. W dniu 19 września 2017 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających ze wskazanej umowy. W niniejszej sprawie powód dochodzi łącznej kwoty 922,38 zł na którą składają się: należność główna w wysokości 694,32 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne od kwoty należności głównej oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu w wysokości 228,06 zł (pозew złożony w (...) k. 5-8 oraz k.11-13).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Już na wstępie podkreślenia wymaga, że wydany w sprawie niniejszej wyrok miał charakter zaoczny, stosownie do art. 339 par 1 k.p.c. i 340 k.p.c., bowiem pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożyła wyjaśnień na piśmie oraz ustnie.

Nie budzi wątpliwości, że w tym przypadku Sąd co do zasady, zobligowany jest - zgodnie art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego - do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Podkreślenia wymaga wszak, że przyjęcie przez Sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych nie rodzi domniemania prawdziwości tych twierdzeń, gdyż Sąd ocenia, czy okoliczności te nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Instytucja ta rodzi fikcję, czy też domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego i zastępuje jedynie postępowanie dowodowe, przy czym tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71).

Uzasadnione wątpliwości mogą powstać min. w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (zob.A. Zieliński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2017, dost. w bazie Legalis). Wprowadzone przez art. 339 § 2 KPC swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (zob. K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, Wyd. 7. Warszawa 2016 i tam cyt orzecznictwo, dost. w bazie Legalis).

W ocenie Sądu twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, budzą wątpliwości w przedstawionym rozumieniu, a owe wątpliwości mają charakter kwalifikowany, w szczególności nie zawierają pełnego

stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, a tym samym dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku.

W niniejszym postępowaniu, powód dochodził należności wynikających z zawartej z pozwaną J. J. umowy pożyczki nr (...), powołując się przy tym na następstwo prawne wynikające z umowy przelewu wierzytelności, zawartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Zaznaczyć należy wszak, że o ile umowa cesji pomiędzy powodem a tym podmiotem została złożona w niniejszej sprawie (k.19-23), to ani z twierdzeń sformułowanych w pozwie, ani tym bardziej z żadnego z dowodów złożonych w sprawie nie wynika, aby poprzednika prawnego powoda - (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz pozwaną J. J. łączyła umowa pożyczki, a tym samym by doszło do skutecznego przelewu wierzytelności względem pozwanej.

W oparciu o zapisy zawarte w powołanej umowie cesji przypuszczać można, że wskazana umowa pożyczki, została zawarta między pozwaną a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością lub (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, jednak powód ani w treści pozwu, ani w dalszym toku postępowania nie wskazał choćby tego podmiotu, ani też nie sformułował twierdzeń, że przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 września 2017 r., doszło do przelewu wierzytelności między którymś ze wskazanych pożyczkodawców a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Nadto, powód nie przedstawił również samej umowy przelewu wierzytelności, z której wynikałoby, że następcą prawnym (...) spółki z o.o. lub (...) spółki z o.o. był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. W konsekwencji, powód nie wykazał, że temu ostatnio wskazanemu podmiotowi przysługuje jakakolwiek wierzytelność względem pozwanej, a tym samym by doszło do skutecznego przelewu wskazanej wierzytelności pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a powodem.

W konsekwencji, wątpliwości budzi już legitymacja czynna powoda, do występowania z żądaniem zgłoszonym w niniejszej sprawie.

Niezależnie już od powyższego, powód nie sformułował choćby twierdzeń, dotyczących treści umowy zawartej z pozwaną, w tym kwoty, która była jej przedmiotem, warunków i terminu jej zwrotu czy należności ubocznych wynikających z tego stosunku prawnego, ograniczając się tu jedynie do stwierdzenia, że na jego podstawie pozwana „otrzymała określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie”, przy czym jakie to były warunki, powód już w żaden sposób nie przybliżył, ani w wersji precyzyjnej, ani choćby najbardziej ogólnej. W konsekwencji nie jest możliwa jakakolwiek weryfikacja zasadności, w tym wymagalności zgłoszonego żądania, a tym bardziej jego wysokości czy choćby tego co-już w świetle twierdzeń powoda-składa się na kwotę dochodzoną w niniejszej sprawie.

Reasumując stwierdzić należy, że twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, a w istocie ich brak, co do swej legitymacji czynnej i podstawowych elementów stosunku prawnego, budzą wątpliwości i mają charakter uzasadniony, w przedstawionym rozumieniu.

Podzielić należy zapatrywanie, że niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (zob.wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku I CKU 85/98 LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku I CKU 115/97 LEX nr 1227454).

W wypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości, sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody (art. 232 i 6 KC). Jeżeli powód dowodów nie zgłosił, sąd oddala powództwo (zob.A. Zieliński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2017, dost. w bazie Legalis).

Z poczynionych już rozważań wynika, że powód takich dowodów nie przedłożył w niniejszym postępowaniu. W szczególności powód nie zaoferował środków dowodowych, celem wykazania treści stosunku prawnego, którego stroną miała być pozwana, w tym samej umowy pożyczki, wzorców umownych dotyczących tego stosunku prawnego, jak i dokumentujących fakt udostępnienia pozwanej środków finansowych na jego podstawie, wysokości tych

środków, wypowiedzenia umowy, nie przedstawił też innych dokumentów, wykazujących zasadność i wysokość zgłoszonego żądania. W przekonaniu Sądu wymogu tego nie spełnia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu (k.14), który – jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. - stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Dowód ów nie usuwa przy tym żadnej z przedstawionych powyżej wątpliwości, w szczególności w żaden sposób nie konkretyzuje, objętej nim należności, w tym choćby stron stosunku prawnego z którego jest wywodzona. Jak zaznaczono, powód nie przedstawił też dowodów, że podmiot, którego był następcą prawnym - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, nabył skutecznie wierzytelność od podmiotu, który -jak należy przypuszczać- był stroną umowy (pożyczkodawcą) zawartej z pozwaną tj. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało oddaleniu w całości.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.